

veruuta nurkankin takana, sillä meidän luokkamme raiskeltu vaatii erittäin eheän rintaman. Sitä emme saavuta luokittelemalla joukkoamme ja ylläriivomalla omaa tietoisuuttamme. Tietoisuutta olemme kaikilla vailla. Ilman sitä olemme kuin lumihiualeet, joita tuuli lennättää sinne ja tänne. Tietoisuustasomme voimme parhaiten kohottaa yhteistyöllä ja toisiamme arvossa pitämällä. A. H.

Kuule hetkinen

Nätkä! Miten pahalta soinnahtaa tuo sana korvissamme. Onnellinen on se työlläinen, joka ei kertaakaan elämässään ole joutunut tuon kammottavan vierann kouristuksiin. Venäjällä riehuu tämä julma hirviö, tappaa päivittäin tuhansittain ihmisiä, miehiä, naisia ja lapsia. Kaikkelaiset taudit raivoavat näkintyneiden ihmisten keskuudessa. Kauheaa kerrassaan, aivan uskomatonta ra... laisuutta ilmenee epätoivoisten ihmisten asuinpaikoilla. Nätkä pakottaa kulkkeen. Mieli puoliin, epätoivoinen ihminen ei enää voi hallita itseään, ei voi tietää, mitä tekee... Oman lapsenkin liha maistuu hyvältä... Kuinka hirveää, se on jotain sellaista, jota ei voi edes täydellisesti mielessään kuvitella.

Ja kuitenkin on paljon ihmisiä, jotka eivät kuule hätäintyneitten huutoa. Jos heidän sydämissään olisi ollut hilustakaan sääliintunnetta, olisivat he jo ajoissa ryhtyneet auttamaan onnettomuuteen joutunutta Volgan väestöä.

Venäjän työväenhallitus pyysi ulkomailta apua, mutta kapitalistiset hallitukset eivät lahjanneet huomiota heidän avunpyynnölle. Kunhan hätkäntyvät, tottapaan "diktatorit" taipuvat... On aika itsepintaiset nöyryyttää... Mutta sitä eivät kapitalistit ole vielä pystyneet tekemään... eivätkä pystykään.

Maailman työlliset riensivät toveriensa apuun. Kaikkein pienimmästään mökistä, kaikkein köyhimmästään palkkaorjan kukkarosta on pennoon liennetty. Lapsetkin ovat o-sansa antaneet, kaikki ovat muistaneet työlläisveljiään ja siskojaan.

Mutta viljamakasiinien ovet ovat pysyneet kiinni. Ja sitten kun niitä vähän alettiin raottelemaan, tuli se apu myöhäisenä... Monet sadattuhanneet ihmiset ovat ehtineet kuolla nälkään... Kenen on syy?

Todelliset rikolliset istuvat lihapatojen ääressä, mässäävät ja nauttavat, riemuitsevat... sillä he "eivät ole veljensä vartioita."

Maailmassa on paljon täyteläisiä viljavarastoja, mutta niitä ei kuluteta ellei niistä saa kapitalistit kyllin runsaasti voittoja. Köyhtynyt ja sodan uuvuttama Eurooppa ei voi ostaa... työlliset saavat kuolla kurjuuteen. Voivatko tämän maan työlliset mielihimmäärin hankkia ruoka- ja tarveta-varoita itselleen? — Eivät voi. Täälläkin on huutava hätä. Kaiken rikkouden ja hyvinvoinnin keskellä on sanomaton kurjuus. Kymmenen miljoonaa ihmistä on työttömänä, tehtaataat seisovat, kun ei ole markkinoita. Ei voida tavaraa myydä minnekään, kun maat, joissa tavaraa tarvittaisiin, ovat ostokyvottomia. Amerikan työlliset näkevät nälkää siitä syystä, kun ovat tuottaneet liikaa...

Hullu yhteiskunta. Omituinen sekaoletu. Ollaan umpikujassa, mutta millä tavalla siitä selvydyttiään?

Työväenluokan yhdistyneillä voimilla. Kapitalistiluokka ei haluaakaan päästää ihmiskuntaa hädän painajaisesta, vaan hioo uudelleen kynsiään uusien ja kauheimpien melskeiden varalle.

Vasta kun työnjättiäinen kylliksi herää, pulstaa se hartioiltaan pois kaikki keinottelijat ja ihmiset onnellia ja elämällä ratsastavat keljut.

Kiireesti tekemään agitatsioita, avaa naapurisi silmät näkemään asiat oikeassa valossa. Tee se pian, muuten työväenluokan pelastus viipyy liian kauan.

— Tunnollisuutesi säilyy ikuisesti kun hankit Toverittarelle uuden tilauksen.

— Ken valvojansa valittaa, on valvojensa vanki, ei oikeutta maassa saa, ken itse sit' ei hanki—Jaakko Ilkka.

Punainen tyttö

On talviö.

Vinosti vinkuvat vihaiset viimat, henkien huurretta, vyöryen vallattomina kurjuuden kujilla kuni lauma nälkäisiä petoja, tunkentuen lävitse harvojen hökkellen, joita laitakaupungilla tuhansittain sijaitsee.

Siellä istuu kahlehduittu jättiäinen. Hapsiaan lähen viima huurtua. Rinnastaan kohoaa syvä huokaus ja kyynel silmissään kilttää, kun lapsiaan katsoo.

Kurja on täällä kesä. Mutta sanoin kuvaamaton on se kurjuus, minkä talvi tullessaan tuo.

Ei kaju täällä soitto, ei laulu. Vain itkua, valitusta ja kuolonkorahduksia kuulet.

Synkkänä nostaa jätti päänsänsä. Kohti riemuitsevaa Babylonin katseensa luo. Kiroten kallistaa hän kahleitaan, jotka yhä syvemälle verisiin nilkkoihin syöpyvät.

Babylonin palatsien valot loistavat. Vihaiset viimat eivät siellä tunnu. Iloiseen tirkuntaan ne hukkuvat. Virtanaan vuotaa siellä viini kyynelien asemasta.

Mutta äkkiä taukoo siellä nauru ja tirkunta. Kaameana kaikuu kadulta ääni. Niinkuin nuoli se sisäläolijain sydämet lävistää. Pikaria pitelevät kädet vapisevat. Posket kalpenevat ihomaailin alla. Nauru muuttuu itkuksi. Kuuluu kuiskeita: Jätti nousee. Katkoo kahleensa! Voi sinua, Babylon!

Ulkona katulyhdyn valossa tuijottaa kohti pimeyttä nuori tyttö. Viiluisaan värjöttää orpo, koditon. Ei ole hänellä kotia, siksi, että Babylonin hyenat ovat sen repineet. Risoina roikkuvat hänen vaatteensa siksi, että orjat ovat valmistaneet vaatteita niin paljon, että itse alastomia kulkevat.

Hiipti hämärässä harmaa haamu. Peto piilostaan esiin astuu. Helvetillisesti loistavat silmänsä, kun saaliin-

YLÖS HELVETISTÄ

KIRJ. KONRAD LEHTIMÄKI
(Jatk. edell. num.)

Se on kohdalla, se hiljentää vauhtiansa... Vainottu kääntyy taas kasarmien kohdalle — toinen seuraa varjona yläpuolella välittämättä räjähdyksistä ympärillään. Pääliikkö karjuu, uhkaa ampua raivoisasti kiroten...

Mutta hän keskeytyy, horjahtaa taaksepäin, pökertyen miltei tajuttomaksi näkymättömästä iskusta... Hämmästytti hän vain tuntee toisenkin lentokoneen tuleksi tuhoutuneen, katsoen ylöspäin, pois päin... muuttuen yhä pienemmäksi...

Silloin hän huoahtaa helpoitukselta; hän tuntee taas elävänsä, toivovansa — kohottaaen nyrkkinsä, kajahtaa hän sydämensä pohjasta ratkkaan kirouksen, toisen...

Mutta kolmas tarttuu kurkkuun, hän luulee verensä pysähtyvän... Hän tarttuu otsaansa, tuntee kylmän hien valuvan sitä myöten, koko ruumista myöten... Hän ei voi sanoa mitään se on kääntynyt...

Koko kaupungin asukkaat olivat seuranneet tuota hirmuista taistelua syvän äänettömyyden vallitessa. Ei kuulunut riemuhuutoja raadellusta joukosta silloinkaan, kun vihatut teoittajat tuhoutuivat; näytelmä oli ollut liian tavaton, hämmästyttävä...

Mutta nähdessään sen kääntyvän ja yhä jyrkemmin kohoten siirtyvän palkkasoturiin kasarmien kohdalle, näyttivät kaikki pöytätyön hengitystään... jotkut tarttuivat päähänsä...

Siellä huimaavassa korkeudessa se näytti hiljentävän vauhtiansa ja alkoi kierrellä pienessä ympyrässä kasarminkohdalla — niinkuin kotka, joka valmistautuu syöksymään saaliinsa kimppuun...

Äkkiä ihmiset sulkiivat silmänsä, monet lysähtivät polvilleen...

Ja kun hukun tointuivat, kun he taas aukasivat silmänsä, huulivat he

himoisena hyökkäykseen valmistautuu.

Niinkuin mehiläinen himoitsee kedon kukkasan ihanaalta tuoksuvaan metään, niin himoitsee Babylonin palatsista lähetetty peto työn tyttären suloa. Luokse työtön hän astuu. Lupaa, pyytelee... Lupauksia, koteja kaunilta, kultaa...

Vihaista vapisee raatajatyttö. Iskee luinen yrkki. Salamana sanansa silukoilevat:

"Häpeä, hurjus! Sulkeos kitasi, kirottu! Ennemmin talven hankiin nälkäisenä vaivun kuin porttolan liejuhin heittäydyn. Vereni on punainen, mieleni on punainen! Ei polvistu pedon edessä punainen tyttö, ei alistu sen viettiiä tyydyttämään."

Häveten katoaa hämmästynyt olen- to pimeyteen. Mutta uljaana kohottaa punainen tyttö päänsä. Vilusta ja vihasta hampaansa kallisevat. Hurja huuto huulitansa pääsee. Laineitten lailla, koskena kuohuen se kadulle vyöryy:

"Toverit!

Vieläkö me kärsimme? Emmekö jo väsy? Eikö kahleemme liaksi palua? Ne sanovat: Meillä on kaikkea kyl- liksi. Emme tarvitse teitä enää.

Mutta toverit! Me olemme nälkäisiä. Risoina vaatteemme roikkuvat. Verinen varvas kengistämme esiin tunkentuu. Me tarvitsemme leipää, vaatetta ja työtä! Koko luokkamme sitä tarvitsee. Siksi taistoon käykäämme. Olemme kauan, vuosituhansia heidän tähtensä kärsineet — emmekä hetkeä uskalla itsemme tähden kärsiä. Ellemme uskalla, emme myöskään koskaan päivään pääse. Meillä on vain kaksi valittavaa: nälkäkuolema tai kunnikas kuolo taistelussa luokkamme oikeuksien puolesta."

Uhmaten hän katsoi pimeyteen, katse luotuna kohti huomispäivän aurinkoa, jota vielä kärsimysten pilvet peittivät.

Palatsissa vallitsi pelko ja ahdistus. Kuuluneet olivat ne sanat, jotka lausui punainen tyttö.

niiden pettävä: kasarmia tykkeineen, pansariautoineen, vihattuine miehineen ei enää ollut olemassa paikalleen... Sen ympäristökin, koko laaja kukkula oli yhtenä suitsuvana kivikasana.

Ja hävityksen lintu liiteli vieläkin siellä korkeudessa pari kierrosta. Ja sitten katosi nopeasti etäisyteen.

Kun Marcus oli kilkarilla tarkastanut viimeisen pomminsa vaikutusta, sattui hän katsahtamaan taakseen, ja hätkähti — ikäänkuin olisi unohtanut Juliuksen kohtalon... Nopeasti sitoi hän ohjauslaitteen, käski Julian vielä pitää kiinni ja meni Juliuksen luokse. Hän koetteli hänen valtimoaan ja huudahti värisevällä äänellä:

— Julia! Hän elää vielä!

Sitten hän hypähti ohjauslaitteelle, huutaen epätoivon kiikolla:

— Lääkäriin! Lääkäriin!

Hän pani heti moottorit täyteen vauhtiin ja heti sen jälkeen vauhdinlääkärin...

Marcus silmäsi nopeusmittaria; se näytti vähän vaille 400 km. tuntinopeutta. Mutta Julia kuuli hänen tuskallisesti mutisevan:

Kun pääsisi nopeammin... nopeammin... Ja hetken kuluttua:

— Ahaa!

Sitten hän katsahti Juliana ja sano kiikheästi:

— Rohkea, pikku tytöseni... Et-hän pelkää, jos menisimme kovempaa...?

Tuon äänen ja katseen tähden olisi Julia ollut valmis pudottautumaan lentokoneesta hänen kanssaan, jos hän olisi tahtonut.

— En pelkää! — huudahti hän kuin huumaantuneena ja hänen poskensa sävähtivät punaisiksi.

Silloin Marcus todella alkoi pudottautua alas päin, ensin loivempaan, sitten yhä jyrkemmin, jyrkemmin... Julia nojautui taaksepäin, sulki silmänsä ja tarttui tietämättään yhä lujemmin Marcusen käsivarteen. Ilma vonkui ja ulvoi puistattavasti; sen mukaan kuin vauhti kiihtyi, muut-

tui se yhä korkeammaksi ja läpitu- kevemmaksi. Ja vauhti oli niin hirt- vittävää että Juliaa alkoi pyörryttää... Hän taisteli vastaan kaikella tah- donvoimallaan, mutta lopulta alkoi pimetä, pyöriä — ja hän alkoi pyytää Marcusen hiljentämään...

Mutta samassa kone heilahtikin tassa- sesti vaakasuoraan, hän aukaisi silmänsä ja näki, että he olivatkin lä- hellä maata... Ja aivan lähellä edes- säpäin pieni kaupunki!

Marcus huomasi hänen kysyvän katseensa ja sanoi:

— Y:n kaupunki, joka on vallan- kumouksellisten hallussa.

Ihmeekseen näki hän lentokentällä suuren väkijoukon, joka hajautui al- vankuun talkavoimalla sivulle. Ja sit- ten alkoivat valkeat liinat liehua kuin tanssivat lumihiualeet; kohdalle tul- tuun pysähtyi hän moottorin, ja nyt kuului joukon taukomaaton huu- to...

Hän tunsu kentän ja laskentui mah- dollisimman nopeasti.

Heti kun koneen pyörät sattuivat maahan, juoksi suuri ihmisjoukko hattujaan heiluttaen heitä kohden; näkyi kiihtyneitä kasvoja, loistavia silmiä, ja kun kone pysähtyi, erotti tuosta huumaavasta pahuudesta joitakin yksityisiä, innostuneita ja riemukkaita huutoja:

— Te olette pelastanut kymmenen tuhansien elämien!

— Vihdoinkin petojen pesä hajot- tettu!

— Te olette pelastanut meidänkin henkemme!

— Jumala teitä siunatkoon!

— Emme teitä koskaan unholta!

— Eläköön, eläköön!

Marcus nousi seisomaan, heilutti kättään, ja kun melu hiljeni huusi hän läpituokevasti:

— Kansalaiset! Ystävieni on am- muttu — hän kuolee! Lääkäri! Paarit! Pian

Tänään olivat miljoonat kuolleet, ja tässä oli kysymys vain yhdestä kuolevasta; mutta se oli hänen äänen- sä, hänen tuskalliset kasvonsa, hänen joka oli pelastanut ehkä heidän elä- määnsä — sentähden se vaikutti jär- kittävästi joukkoon.

Jokainen olisi tahtonut tehdä jotain hänen hyväkseen; he alkoivat häiritä neuvottomina ja kaikkialta kuului kiihtyneitä huutoja:

— Täällä on!

— Täällä on lääkäri!

— Hakekaa paarit!

(Jatk.)

Köyhän tunne

Tuumatun tuota jo lapsena, eloa mittailin mieltein: Miksi on toisilla puutetta, toiset kun kylpevät onnessa, helmassa rieman ja viettein?

Vuosien varrella mielteini tietojen summaksi varttui, lujaksi uupunut uskon kasvot ja henkeni heräsi, vihaa mun rintani karttui.

Etsin mä syytä ja syyllistä, löysin sen syyllisen sieltä; tunsin: se röhkeä ryöstäjä on, joka murjovi köyhiä, haastaen kauhujen kieltä.

Löysin jo yöstä sen tähtösen, purppura puuntavan viirin. Astuin mä illoa suojaan sen, tuntien punaisten säteiden loistavan yli maanpiirin.

Nytpä on rauha mun rinnassa kuulumhan joukkohon jaloon, joka toteuttaa toiveitain. Keralla laisteni miljoonain pyrin mä päiväen valoon.

Kerran me pääsemme päivähen uskon uljana sanoa, undeksi muutamme elämän, jolloin markkinat riistään vertamme enää ei janoo.

Wm. Lähtinen.